

de samarbejde ikke udelukkende skal kunne iværksættes inden for områder, hvor der træffes beslutninger i enstemmighed, men også hvor der gælder flertalsafgørelse.

Betyder det ikke, at praksis vil være, at når nogle lande – under otte – er stemt ned, så kunne tre-fire eller fem lande sige: Nå ja, o.k., men skidt med det. Flertalsafgørelsen gælder ikke for os. Vi går ud og laver noget andet ved siden af.

Hvordan kan det her hænge sammen i praksis?

(Kort bemærkning).

Holger K. Nielsen (SF):

Fru Elisabeth Arnold spørger, om jeg kan berolige hende. Det tror jeg nu ikke jeg kan, hvis jeg skal være helt ærlig. Visse opgaver er altså så store, at det overstiger selv mine evner.

Men det, jeg kan sige, er, at vi gerne ville kunne sige ja til Nicetraktaten, for vi prioriterer øst-udvidelsen højt, men det er også helt klart for os, at hvis der er de her negative konsekvenser, som jeg har beskrevet, så siger vi ikke ja. For der er nogle løfter til befolkningen. Der var en folkeafstemning den 28. september, som gør, at vi er nødt til helt klart at kunne give en tryghed for, at den danske velfærdsmodel ikke bliver undergravet. Det er for os en helt, helt klar forudsætning for de her ting.

Derfor synes jeg, det er rimeligt, vi får tid til at vurdere det. Det bliver efter nytår, det første nytår. Det skal behandles her i Folketinget. Måske kommer der en folkeafstemning her til foråret, det ved vi ikke. Men i hvert fald bliver det ved det førstkommande nytårsskifte. Det kan jeg i hvert fald forsikre for.

Så til hr. Keld Albrechtsen, der igen er synsk. Det bliver en stor traktat, siger hr. Keld Albrechtsen: Det ved jeg allerede nu. Det bliver meget vigtige emner.

Det ved jeg faktisk ikke. Det er væsentlige ting, ja. Men at sige, at det bliver de helt, helt store ting er altså for tidligt at sige noget om. Jeg vil forbeholde mig retten til at vurdere det endelige resultat.

Jeg husker stadig væk Amsterdamtraktaten, hvor der var lagt op til det helt store, og hvor det ikke blev helt så meget, som man havde regnet med. Det blev en del alligevel. Jeg husker Maastrichttraktaten, hvor der var ændringer indtil sidste sekund, da man forhandlede den. Der er altid ændringer i sidste sekund.

Så siger hr. Keld Albrechtsen: Er det ikke frygteligt, at der bare sidder nogle ministre der-

nede. Jo, det er det da. Men hvis det var Enhedslistens hovedbestyrelse, der skulle sidde derne, ville det måske ikke gøre det nemmere. Eller hvis det var SF's hovedbestyrelse, der skulle sidde og forhandle det, ville det måske heller ikke blive nemmere.

Jeg mener, der er nogle regler for den her form for international forhandling, og det er altså ifølge grundloven regeringen, der forhandler. Jeg ville da meget gerne ned og deltage og sidde og holde i hånd med statsministeren og fortælle ham, hvad han skulle gøre, og klappe ham på skulderen og sparke ham andre steder, hvis det var det. Det ville jeg meget, meget, meget gerne, men grundloven tillader ikke den slags, vil jeg sige til hr. Keld Albrechtsen. Det er problemet i den sammenhæng.

(Kort bemærkning).

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Jeg forstår selvfølgelig godt, at hr. Holger K. Nielsen gerne vil have sådan en vent og se-holdning, men jeg må nok sige, at hr. Holger K. Nielsen da må erkende, at udgangspunktet til de sidste par uger af forhandlingerne, som vi kender det nu, ikke ser for godt ud, og vi må også kunne sige, at den retning, det trækker i, som regeringen i hvert fald har bekendtgjort for os både i Europaudvalget og delvis også her i Folketingssalen, da heller ikke viser, at det trækker i den rigtige retning i forhold til, hvad man, hvis man er skeptisk over for yderligere unionsudvikling, kan støtte.

Så der er en flig i hr. Holger K. Niensens tale heroppefra, som jeg gerne vil holde fast i, og som jeg også gerne vil anerkende, at hr. Holger K. Nielsen er kommet med, nemlig den fastholdelse af, at det ikke bare er en rent juridisk vurdering, der afgør, om der skal være folkeafstemning, men også en politisk vurdering.

Der vil jeg gerne spørge hr. Holger K. Nielsen, om vi kan få en antydning af, hvad hr. Holger K. Nielsen mener med store politiske ændringer. Hvis f.eks. vi taler om flertalsafgørelser på 50 af 70 områder, hvor der i dag er enstemmighed, hvis vi taler om, at der kommer en eller anden form for flertalsafgørelser f.eks. i artikel 42, der omhandler velfærdsordninger – uanset hvordan regeringen prøver at diskutere sig ud af det – er det så afgørende nok til, at hr. Holger K. Nielsen og SF må sige, at nu er der så store politiske ændringer på regeringskonferencen, at man bliver nødt til at lade befolkningen afgøre spørgsmålet?